

KO SE URA USTAVI

V koči na samotni planjavi...
Od tu je daleč nazaj v moj svet.
(Čas ne drevi zaman.) Kot ujet
stojim sredi izbe. V poslednji solnčavi
živi kos trate v lino zajet.
Slutim — moral sem priti v ta svet.

Gledam — in čutim se skrčena pest —:
družina... tam mati, ki mora umreti.
Vdanost je groza. Živeti, živeti,
zavre mi upor. Nova zavest
se budi, a misel ne more objeti
vdanosti smrtne. »Sladko je umreti...«

Gledam... Ne vidim več. Že se temní.
Mislim na solnčno dekle iz vrtov...
»Že me kliče Glas Njegov,
čuj...« Telo se moje plaši.
Tako, tako gre človek domov?...
Molitev odmev je črnih zvonov.

Truden mož je stopil na prag.
Videl je v krčih že pol zemljé,
ve, da za vsako stvarjo so mejé
stoterih smrti. Ves mehak
in vdan sprejema bridkost molče...
Naposled vse v svoj konec gre.

Nenadoma so utihnili vsi,
kot da so obstali na robu sveta.
Ob okno je veja udarila.
Daleč nekje se svet vrti.
Tu pa je mir kot na kraju mejá.
Tak je utrip v središču sveta...

Telo strmi v razprte oči...
Kadar se usoda zgosti,
življenje samo še v molitev beži.

ANTON VODNIK

TOŽBA

Jaz sem votel, pretemen,
neviden Bogú in stvarem,
vsem je predaleč do mene,
kot da sem slep in nem.

Moja molitev je ptica
sredi mrzlih viharjev,
ki ranjena išče
tvoj zlati krov.

Moja molitev je ogenj
na zapuščenem ognjišču,
je pozabljen jok v temi
za zaprtimi durmi.

Moja molitev je sneg,
ki pada na gole veje,
je cvetje, padajoče
na moje trudne roké.

Naj mi rók ne omoči
več solza iz tvojih oči,
jaz sem votel, pretemen,
jaz sem le veter sredi noči.